

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

שער הגלגולים

חלק טו

מה יהיה?

מה יהיה? מה הי"ה ומה עכשיו? איתך ואיתך
ועם כל אחד שחי כאן בעולם הזה?!

אור הזוהר 374 * אלול תשע"ג

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

לאחר ימים ארוכים של הליכה ברגל ונסיעה בעגלות רעועות הגיע למחוז חפצו. "לא לשוא התיגעתי עד הנה", אמר בלבו בשמחה כאשר התקבל על ידי חבריו בחביבות ובסבר פנים יפות. סעודה נאה ומשביעה ערך העשיר לכבוד אורחו האהוב ורק לאחר שאכל ושבע ואף נח מעמל הדרך שאלו לשלומו ולמצב עסקיו.

כשהגיע הבעל שם טוב למקום זה בסיפורו, הסתכל בעיניו של העשיר היושב מולו ואמר: "ועכשיו השתדל נא להביט היטב בפני". אחר כך המשיך וסיפר:

לשאלות אלו חכה העני, ומשנשאל מהר להשיב: "דע לך ידידי היקר, כי אפילו הבגדים אשר על גופי לא שלי הם. שאלתם משני כדי לא לביישך בהופעה של עני המחזר על הפתחים. בעוונותי הרבים ירדתי מנכסי ונשארתי בערום ובחוסר כל". סיים האיש את דבריו בעינים דומעות. העשיר מהר להרגיעו במילים רכות ולא הסתפק בהן, אלא צוה על מנהל חשבונותיו לחשב את סכום כספו וערך רכושו. וכאשר ראה את החשבון המדוייק לפניו, קרא לידידו העני ואמר לו: עכשיו יודע אני גודל עושרי, ברכת אלוקים אשר ברכני ברוב טובו. ועתה ידידי רצוני להעניק לך מחצית מכל אשר חנני אלוקים. ואתה חזור לביתך והסר דאגה מלבך. אינך צריך להחזיר לי דבר. יש לי די ברוך ה'". באהבה וירעות נפרדו הידידים זה מזה. והעני, לאחר שהודה לחבירו, חזר לביתו, השקיע את הכסף אשר חבירו נתן לו ועד מהרה שבה ההצלחה והאירה לו פנים. לא עבר זמן רב והוא צבר הון רב עוד יותר מאשר היה לו בראשונה.

לא כן היה גורלו של העשיר אשר נתן לרעהו מחצית עושרו. מהיום בו יצא חבירו מביתו, סרה ממנו ההצלחה והוא הלך מדחי אל דחי עד שנתרושש לגמרי ונעשה דל ואביון, בהיות הוא ובניו ביתו שרויים בחרפת רעב, שמע שחבירו הצליח בעסקיו ובעזרת ה' נעשה עשיר גדול. לאחר מחשבה, אמר האיש לאשתו: "הנה עלה בדעתי רעיון טוב. הזוכרת את חברי הטוב שהיה אצלי לפני שנים מספר? עשיר גדול הוא, אסע אליו והוא בודאי יזכרני ולא ינח לנו לגווע ברעב". האשה שמחה מאד לשמע דבריו, כבסה את בגדו האחד והדל, הכינה לו צידה לדרך ואחלה לו הצלחה בדרכו.

גם הוא, כחבירו בשעתו, התאמץ והתיגע רבות עד אשר הגיע למחוז חפצו. בפתח ביתו של העשיר, נאנח אנחת רוחה ובלב מלא בטחון ותקוה כי הנה ישע במהרה. ביקש לראות את בעל הבית. כאשר עמד לפניו הפכה שמחתו לאבל, חבירו הסתכל

הבעל שם טוב הקדוש מגלה לעשיר את כל מה שפגם בגלגוליו הקודמים, ואיך שיעשה תשובה שלימה

בעיר ריישא אשר במדינת גאליציא חי יהודי עשיר. למדן מופלג בעל יוחסין, איש אהוב ונכבד על כל מכיריו, אשר מצא זמן לעסקיו ואף ללמוד את התורה אשר אהב בכל נפשו ומאודו. טרוד היה העשיר בעסקיו ובתלמודו ואף כי לבו לא הלך אחרי החסידות, עלתה פעם מחשבה בלבו לנסוע למעזשבוזש, אל הבעל-שם-טוב הקדוש ולתהוות על קנקנו. משעלתה מחשבה זו בלבו, לא הסס אף לרגע, ציוה על משרתיו להכין לו את מרכבתו המפוארה, וכדרך הגבירים נסע בה והגיע למעזשבוזש.

בהכנסו לחדרו של הבעל שם טוב הקדוש, התקבל על ידי הצדיק בפנים מסבירות. מיד הוציא העשיר מכיסו פדיון נאה והניחו על השולחן בנדיבות. לשאלתו של הבעל שם טוב מה חסר לו ומה מבקש הוא ממנו, השיב העשיר: "אינני חסר דבר, יהיה שם ה' מבורך! עשיר גדול אני, הקדוש ברוך הוא חנן אותי בבנים וחתנים טובים, וכלנו ברוך ה' שלמים בגוף ובנפש, לכן אינני מבקש דבר". "אם כן, למה זה באת אלי?" שאלו הצדיק. "כיון שרציתי לחזות בנועם זיו פני קדשו", ענה הגביר. "אם לשם כך באת" אמר הבעל שם טוב, ורק כדי לראותני טרחת עד הנה, שב נא והקשב לספור אשר אספר לך, רק זאת אבקשך, אנא, הבט בפני היטב, אל תסיר עיניך ממני עד אשר אסיים את סיפור המעשה". העשיר הסכים בחפץ לב להאזין לספורו של הבעל שם טוב ולהביט בפניו כל עוד יספר, ואז פתח הצדיק ואמר:

בעיר אחת גרו שני אנשים עשירים, ידידים טובים היו השנים וגם ילדיהם למדו לאהוב זה את זה כאחים. ידיות מיוחדת במינה שררה בין בנו של עשיר אחד ולבין בנו של העשיר השני. יחדיו גדלו הנערים, למדו ושחקו עד שבגרו והיו לאנשים. משהגיע זמנם לשאת אשה נפרדו דרכיהם, שכן כל אחד מהם נשא אשה ממקום אחר והלך לגור סמוך לבית הוריה. במשך תקופה קצרה גמרו הידידים על קשר בניהם על ידי החלפת מכתבים. אך במשך הזמן, משנתמעט זמנם עקב טרדות פרנסה, הלך והתרופף הקשר ביניהם עד שלא היה קיים עוד.

שני הרעים פתחו במסחר, בתחילה הצליחו שניהם במעשי ידיהם והתעשרו עושר רב, אלא שְׁלִימִים ירד האחד מנכסיו וכל הונו ורכושו אבד. בצר לו נזכר בחבירו מילדותו והחליט לנסוע אליו ולבקש את עזרתו. "ידידי הוא ובודאי לא יעזבני בעת צרה", אמר בלבו, שאל משכינו האחד מלבושים נאים ומהשני לווה כסף להוצאות הדרך, ובלב מלא תקוה יצא בדרכו אל חבירו.

שעל שניהם להתגלגל שוב לעולם הזה. העשיר יהיה עשיר גם בגלגול הזה והעני יהיה שוב עני וישתדל לבוא אל העשיר ולגבות ממנו את חובו.

הַשְּׁנִיִּים קיבלו עליהם את הדין וירדו שוב לעולם בדמות שני תינוקות שנולדו בשתי ערים רחוקות זו מזו. האחד נולד בבית עשיר והשני בבית דל ואביון. כשגדלו והיו לאנשים, נעשה בן העני קבצן המחזר על הפתחים, ובן העשיר ירש את כספו של אביו וחי חיי עושר ומותרות. לימים הגיע הקבצן אל ביתו של העשיר אשר היה מפורסם כקמצן גדול הקופץ ידו מכל מתן צדקה ועשיית חסד. וכשעמד העני לפניו והתחנן לפת לחם דלה, גער בו הגביר וציוה עליו להסתלק מביתו. רעב ותשוש מאד היה העני ומשהעז לחזור על בקשתו לפרוטות אחדות, נגש אליו העשיר וסטר לו על פניו בגסות. באותו רגע נפל העני על הארץ ומת.

"השומע אתה את דברי?" שאל הבעל-שם-טוב את העשיר כשהוא קוטע את הסיפור המופלא ומשאיר את האיש נפעם ונרגש לשמע הדברים. "עדיין לא סיימתי", הוסיף הבעל-שם-טוב ואמר בהדגשה: "אל תסר עיניך ממני והקשב לסופו של המעשה. ובכן, המשיך הצדיק וספר: אותו עני מסכן שלא היה לו קרוב וגואל באותה עיר, נלקח על ידי החברא קדישא והובא למנוחת עולמים במקום צנוע בבית הקברות". לרגע שתק הבעל-שם-טוב ואז נפל הגביר על פניו ארצה וצעק: "אוי ואבוי לי! אני הוא האיש שעליו כבודו סיפר זה עתה, היום אכן בא אלי עני אחד ואני השלכתיו מביתי בכוח, והוא נפל ומת על סף דלתי, מה אעשה! אנא אני בא?" הוסיף העשיר בקול בכי מר. "האם נסגרו כל שערי התשובה בפני? האין לי תיקון רבי ומור?" זעק בכאב. ואז אמר לו הבעל-שם-טוב:

"הזדמנות אחת יש לך עכשיו. אם תמצא את בניו של אותו עני ותפרנס אותם כי אז יש עוד תקווה לאחרינתך. ואם לאו - ארור אתה מכל רשעי הארץ, כי את חברך אשר למענך קבל עליו להתגלגל פעם נוספת בעולם הזה, הרגת. בצדקתו הרבה קוה להשיבך מדרכיך הרעים לבל תיפול בעמקי שחת. אך אתה החמצת הזדמנות זו ועתה יודע ומבין אתה כי יש אלוקים בארץ והוא שופט בצדק וברחמים את כל ברואיו. (קהל חסידים).

הצדיק הקדוש מטשרנוביל מגדל יתומים בביתו ומתקן נשמותיהם - הרבי הקדוש רבי מרדכי מטשערנאבעל ז"ע לוקח יתום ומגדלו בביתו **ביתם** של אדמור"י טשרנוביל היה מפורסם כבית של חסד ואהבת ישראל. אנשים עלובים, חסרי בית, יתומים ללא גואל ושאר עלובי החיים מצאו בחצר זו בית חם ואוהב ביום ובלילה ובכל ימות השנה.

בין הדורים דרך קבע בחצרו של הצדיק רבי מוטלה מטשרנוביל היה ילד יתום כבן שבע שנים. מוצאו של הילד ונסיבות הוולדו לוטים היו בערפל. רק מעטים מיהודי העיירה ידעו, שהילד נולד לאשה אלמנה, שהופיעה בפתאומיות ביום בו אחוזו בה צירי הלידה. האשה המתיסרת בכאביה לנה בפנית ה"הקדש" ושם בלא שישמע איש את גניחות כאבה, ילדה את בנה. ימים מספר לאחר מכן, נפטרה האשה לאחר שמשאירה את תינוקה לחסדיהם של העניים שהתגוררו אף הם ב"הקדש". זמן מה לאחר מכן צוה הרבי להביא את היתום הקטן אל ביתו. מאז גר הילד בחצרו של הרבי, אלא שלמרבה הפלא, לא זכה לאהבה וחום כשאר היתומים שגדלו יחד עמו בביתו של הרבי. הילד הסתובב מרבית שעות היום בחצר, לבוש בגדים קרועים, מלוכלך ומוזנח.

עליו כאלו אינו מכירו כלל ובקול גדול אמר למשרתיו שעמדו לידו: מה לי ולאיש הזה? החסר דלים ואביונים אני כי הבאתם גם את זה להטרידני מענייני! "ידידך אני", אמר המסכן בקול שפל לא יתכן שאינך מכירני. ראה נא לאן הגעתי לאחר שהלכת ממני!" הוסיף האיש בבכי חנוק, אך העשיר הקשיח לבו, עמד בהתנכרותו וגרשו מלפניו.

בפחי נפש שב העני לביתו ושפך מרי שיחו לפני בורא עולם. הוא לא בא בטרוניא על חבריו שלפני שָׁנִים נתן לו את מחצית הונו, אלא רק עמד ובקש מהשם יתברך כי ירחם עליו ויושיעו. תפילתו התקבלה בשמים והאלוקים שלח לו עזרתו מקודש ולא מיד בשר ודם. לא עבר זמן רב והוא הצליח בעסקיו עד מאד ושוב נעשה עשיר גדול. אך גם בהיות עשרו גדול ורב לא גבה לבו, זכר את ימי עוניו והיטיב עם כל עני ונצרך ביד רחבה ובלב שמח.

באחד הימים דָּפַק עני אחד על דלתו. לבוש קרעים היה האיש ופניו מכורכמות. "מאין באת?" שאל העשיר את הזר שנראה לו משום מה מוכר במקצת. ואז פתח העני את פיו ואמר: "את חטאי מזכיר אני היום. מתבייש אני ממך, אך גדול אסוני ואין ידיד לי מלבדך. חברך אני, שהעזתי פני לפניך ביום רעתך. גרשתך מביתי ועתה עיניך רואות כי מצא אלוקים את עוונתי וישלם לי על אחת שבע. נקי מכסף ומרכוש נשארתי אני ובני ביתי ועתה באתי לחלות פניך ולבקש עזרתך". על אף שנזכר בצער ובבושה שהיו מנת חלקו ביום בו עמד לפני חבריו וגורשו בחרפה מעל פניו, לא כעס העשיר על חבריו ואפילו לא הוכיחו בדברים. גם הפעם, כבראשונה, חצה את כספו ורכושו ונתן את המחצית לידידו אלא שהפעם לא נתן לו את הכסף במתנה אלא רק כהלוואה לזמן בלתי מוגבל. "קח את הכסף", אמר בפנים מסבירות, "אך הפעם רצוני בשטר חוב ממך על הסכום וכאשר עזרת השם ירווח לך תשלם לי. אל תכעוס עלי ידידי", הוסיף בנועם, הן רואה אתה גלגל הוא שחוזר בעולם, זה עולה וזה יורד. שנינו חזינו זאת על בשרינו. איני יודע מה ילד יום, יתכן שאזדקק פעם לכסף הזה, לכן רצוני בשטר חוב אשר יהיה עד בינינו שנתתי לך את מחצית הונו ובכך הצלתיך מחרפת רעב".

בשמחה וברגשות תודה חתם העני על שטר החוב לקח את הכסף ולאחר שנפרד מחבריו הטוב, הלך לדרכו.

עברו ימים ושנים והאיש שנתן לחבריו את מחצית הונו ירד שוב מנכסיו, הַשְּׁנִיִּים נתנו בו אותותיהם, הוא נעשה זקן וחלש ולא עלה בידו להתפרנס ולו גם בדוחק ובצמצום. כשנותר ללא פרוטה נזכר בחבירו, "הפעם לא יאכזב אותי", חשב ומהר אליו כשבדידו שטר החוב החתום. אלא שגם הפעם, כמו בפעם קודמת, התנכר לו חבריו, "לא אני חתמתי על השטר", אמר בחוצפה והוסיף: "איני מכירך כלל, מה לך ולי, עשיר אני בזכות כוחי ותושייתי ומדוע זה אתן כסף לכל פושט יד עצל?" לאחר שנסגרה הדלת בעדו, הלך העני אל שופט העיר והציג לפניו את טענותיו ואת שטר החוב שבידו, אך השופט, כמו שאר אנשי הקהילה, פחד מהעשיר האלים ולא פסק לטובתו.

עייף ומיצר שב העני לביתו, הפעם לא התאווש מאסונו ולאחר זמן קצר חלה ונפטר. באותה עת מת גם חבריו העשיר. וכאשר הובאו נשמותיהם לפני בית דין של מעלה גזרו על העשיר כי נפשו תקולע בכף הקלע אל עמקי שאול. ואילו לעני אשר היטיב פעמיים עם ידידו, פסקו לשכון בגן-עדן עם נשמות כל הצדיקים. כששמעה נשמת העני את גזר הדין של חבריו ושללו, סרב ללכת למקומו המוכן לו באמרו: "איכה יערב לי שכרי בגן-עדן כשחברי יתענה בגיהנום בגללי" ... מכיון שעמד בסירובו להכנס לגן-עדן כל עוד מתייטר חבריו בגיהנום, יצא פסק דין

לשוב הביתה. כשעברת ליד האכסניה, בדיוק אז, עמד איצ'ע ליד החלון וראה אותך. רעיון שטני עלה במוחו. מיד קרא לך להכנס. את, בתמימותך כי רבה, שמעת בקולו ונכנסת אל החדר, שבו שהה איצ'ע בחברת הפריץ. באותו רגע קפץ איצ'ע החוצה ונעל את הדלת אחריו, כדי שתשארי את, בת הרבי, בחברת הפריץ הגוי ביחידות.

השם עזר ותושייתך עמדה לך. כהרף עין פתחת את החלון ונמלטת, אך הצער והבזיון מאותו מקרה נשארו אצלך ואצל אבינו ז"ל זמן רב.

זמן קצר לאחר מכן נפטר אותו איצ'ע. כשעמד בפני בית דין של מעלה, פסקו לו הדיינים, שאין ואפס, לנשמה זו לא תהיה תקומה, עד אשר יבקש מחילה מהרבי ר' מוטלה, אבינו. מאז החלה נשמתו של האיש להופיע אצל אבינו ולבקש מחילה על פשעיו נגדו. אמר אבינו לנשמתו: "אני מוחל וסולח לכל מי שהצר לי, אלא שאיני יכול בשום אופן למחול בשם בתי, רק היא בעצמה צריכה ויכולה למחול, למי שעלב בה או הציק לה". אז הלכה הנשמה אליך ובקשה ממך סליחה, מכיון שליבך הדואב טרם נרפא מאז אותו מקרה מביש, סרבת למחול לו.

בינתיים הסתלק אבינו מן העולם ובבית דין של מעלה נגזר על נשמתו להתגלגל שוב לעולם הזה. נשמתו התגלגלה בגופו של היתום הזה והוא גדל בביתנו עד היום. עתה תוכלי להבין, אחותי, סיים רבי מוטלה את ספורו המופלא, מדוע לא זכה הילד לאהבה ותשומת לב, שבה זוכים כל המסכנים שאצלנו, רצייתי שיתענה, ובכך יתכפר לו עוונו בעולם הזה, ודווקא שאת אחותי תראי בצערו ותרחמי עליו. עכשיו משנכמרו רחמיך עליו ולבך דאב בגינו, הרי שבזאת מחלת לו וגרמת לתיקון נשמתו. עתה יוכל להכנס לעולם שכולו טוב. עוד באותו יום מת הילד.

(אדמור"י טשערנאבעל)

עצה לצדיק שאינו רוצה לבא בגלגול

בספר הקדוש צמח צדיק להרב הקדוש רבי מנחם מענדיל מוויזניצא זצ"ל מביא על הפסוק "מכל עץ הגן תאכל ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו". יש לרמז על פי מה דאיתא בספרים הקדושים ומרומז באור החיים דלפעמים נפש צדיק נתגלגל בדג. והנה יש ב' מיני צדיקים כי יש צדיק שעוסק תמיד בתורה ותפלה ואינו חושש לתקן אחרים רק לעסוק כל היום בג"ן סדרים.

לכן אינו עולה על לבו כלל שחטא. וצדיק כזה יוכל להיות שיתגלגל לפעמים כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. אמנם יש צדיק שעוסק גם כן בתקנת אחרים והוא יורד לפעמים ממדרגתו להעלות ניצוצי הקדושה של פשוטי עם שנתפזרו בין הקליפות. ומפני שיודע שיש לפעמים ירידה. לצורך עליה ותיקון. הוא רואה לתקן מעשיו בכל עת וצדיק כזה אין צריך להתגלגל כי מתקן תמיד הירידה שלו. וזה הרמז מכל עץ הג"ן אכל תאכל דצדיק העוסק תמיד בג"ן סדרים ואינו משים על לבו שחטא לפעמים לתקן בתשובה. יש מציאות שאכל תאכל, שיוכל להתגלגל לפעמים בדג. אמנם מעץ הדעת טוב ורע רוצה לומר צדיק שיודע בנפשו שעושה לפעמים גם כן רע על ידי שיוורד ממדרגתו כנזכר לעיל ועל ידי זה חוזר תמיד בתשובה. לא תאכל ממנו כי אינו צריך להתגלגל.

החסידים התפלאו על כך מאוד, מכיון שהרבי התעניין מאוד על אותו ילד, הרבה פעמים שאל לשלומו, חקר לדעת את מוצאו, ואף על פי כן לא דרש מבני הבית לגלות יחס של חיבה אל הילד שנראה כזר, מוזר ועלוב עד מאוד.

אחות הרבי הגיעה לבית הרבי וראתה את היחס המחפיר, אשר הילד היתום זכה לה, וריחמת עליו

באחד הימים, כשהשתובב היתום בחצר, הגיעה הרבנית מלכה, אחותו של רבי מוטלה, לביקור בבית אחיה. מחלון החדר שבו התאכסנה ראתה הרבנית את היתום לבוש הבלויים משחק באבנים ובחול, כשאפו זב ופניו מזוהמות. הרבנית לא ידעה דבר אודותיו, אך כשהביטה עליו וראתה את הסבל הנשקף מעיניו, נכמרו רחמיה עליו. היתכן שכך גדל ילד קטן ומסכן בביתו של אחי הצדיק, תמהה בְּלָפָה.

עודנה עומדת ומביטה על הילד, והנה התקרבו אליו ילדים בני גילו: בניהם של הגבאים, בניו של הרבי ועוד ילדים להורים רמי יחס, והחלו להתגרות בילד ולהציקו. לא די שלא אבו לשתפו במשחקיהם, אלא שעוד לעגו לו, צחקו עליו, כינוהו בשמות גנאי, ואף היכוהו מתוך היתול ולעג.

באותו רגע פג אורך רוחה של הרבנית. בזריזות יצאה אל החצר גרשה את הילדים שהצטופפו סביב היתום. בידיים רחמניות הרימה את הילד המלוכלך על זרועותיה, כשדמעות צורבות זלגות על לחייו, הכניסה אותו אל הבית. לאחר שהרגיעה אותו במילים רכות, רחצה את פניו וידיו, נתנה לו מהממתקים שהיו באמתחתה; ועודדה אותו בלטיפות ומילים, שהילד לא הורגל בהם מעולם.

לאחר מכן, כששוחחה הרבנית עם אחיה הרבי, אמרה לו בין השאר: "אחי היקר, בקשה לי אליך. הייתי רוצה שתדרוש מבני הבית לשנות את יחסם העוין והאדיש אל היתום הזה. היום הייתי עדה ליחס מחפיר ומביש, שבו היה נתון הילד העלוב וְלִבִּי נכמר עליו".

"האם זו משאלתך באמת", שאל הרבי את אחותו כשחיוך רחב מתפשט על פניו. "כן" השיבה הרבנית. "כל כך רחמתי היום עליו, יתום זה נקשר על ליבי כאילו בני היה". "אם כן" - אמר הרבי - "הוא אינו זקוק לנו יותר, שכן בזה הרגע השיג את תיקונו". משראה הרבי את אחותו הרבנית מביטה עליו בתמהון, הבין שדבריו הבלתי מובנים גרמו להשתוממותה, הוא פתח וספר:

הרבי מספר לאחותו כי ילד זה היה איצ'ה בגלגולו הקודם, האיש שהציק מאוד למשפחה

אחותי היקרה, רצוני לספר לך מעשה שהיה לפני שנים אחדות. מעשה שאת נטלת חלק בו, אם כי בודאי נשכח מלבך. בימיו של אבינו ז"ל גר יהודי נכבד בשם איצ'ע, בעיירה סמוכה למקומינו. איצ'ע היה מתנגד גדול לחרדים, במיוחד גדולה היתה שנאתו לאבינו רבי נחום. פעמים רבות הציק לו, אלא שאבינו הצדיק לא התלונן עליו מעולם, ואף בליבו לא היה עליו. למרות שאיצ'ע עשה עוול גדול לאבינו, מחל לו אבינו על התנהגותו הגסה ועל כל התלאות שהביא עליו.

איצ'ע הכשיל את הנערה באיסור יחוד ועל זה התגלגל ב' פעמים פעם אחת הגדיל לעשות. באותו יום התאכסן איצ'ע באכסניה הסמוכה לביתנו, שהיתה שייכת לפריץ. את אחותי, היית נערה צעירה באותם ימים צנועה וחסודה ולא הרבית לצאת מן הבית. במקרה יצאת באותו יום לקנות דבר מה וכדרכך מהרת

הזה דומה לפרוזודור בפני העולם הבא" (אבות ד, טז), משמש רק כתחנת מעבר לעולם הנצחי, לעולם הבא, לעולם שכולו טוב.

יסוד היסודות ועיקר העיקרים של האמונה

בהקדמה לספר "נשמת חיים" כתוב וזה לשונו: "ולכן הורונו חכמי הדורות, כי האמונה בהישארות הנפש, בהמשך קיומה לאחר מות הגוף וריקבון, היא יסוד היסודות ועיקר העיקרים של האמונה היהודית".

עוד שם (במאמר הרביעי פרק רביעי), ובספר "גשר החיים" (חלק ג פרק ו) כתוב וזה לשונו: "וכל תורת ה' המורה לאדם את הדרך אשר עליו ללכת בה בעולם הזה, כל המצוות, כל הענייני של שכל ועונש, הכל מיוסד על יסוד הקיום שיש לנשמה - הנפש - הרוח, על המשך קיומם הנצחי גם לאחר מיתת הגוף".

באמונה זו תלויים כל יסודות התורה ועיקרי תורת האמונה של עם ישראל

עוד שם (במאמר ד' פרק ד'): "באמונה הזו של הישארות הנפש תלויים שלושת היסודות העיקריים והמרכזיים של תורת ישראל: מציאות הבורא. (ב) תורה מן השמים. (ג) שכר ועונש. שהרי אם חלילה נאמר כי הנפש כלה עם מות הגוף וחדלה מלהתקיים, אין חלילה שכר ועונש, שהרי אין למי לתת את השכר או העונש. ואם חלילה אין שכר ועונש, אין השגחת הבורא על ברואיו, ואין חלילה מציאות ה'. ואם אין חלילה מציאות ה' וענין של שכר ועונש, עבור איזה תכלית ומטרה תהי' תורה מן השמים? ולאיזה תכלית ניתנו מצוות ה' ועמל קיומם?"

השארות הנפש, היא מהדברים שנמסרו למשה בסיני

בספר חיי עולם (פרק ז) כתוב וזה לשונו: "ענין הישארות הנפש - הוא מהדברים שנמסרו למשה רבינו בסיני בתורה שבעל פה, כי לא רצה הקב"ה לפרסמו בכתב, אלא ניתן בתור סוד בתורה שבעל פה, וכן ענין ועונש בעולם הבא, עיקרו נמסר בתורה שבעל פה. וכבר האריכו הראשונים לבאר מדוע לא הזכירה התורה בפירוש את הענין של שכר ועונש בעולם הבא. אולם, מכל מקום גם בתורה שבכתב מבואר כמה פעמים הענין של הישארות הנפש".

עיקר העבודה של היצר הרע שמבקש להטיל באדם ספיקות באמונה בהישארות הנפש

בספר "חובת הלבבות" (שער יחוד המעשה פרק ה) כתוב וזה לשונו: הפיתוי הראשון של היצר הרע, הוא להטיל באדם ספק באמונה בהישארות הנפש, הוא משתדל להביא את האדם להשקפה כי אם מות הגוף - אין יותר קיום לנפש, והיא תמות יחד עם הגוף. אפיקורסות זו, היא הדעה הכוזבת והגרועה ביותר של הכופרים.

...

יסוד היסודות ועמוד היהדות היא האמונה הפשוטה של כל יהודי - בהחיים שלאחר המוות

איתא במסכת ברכות לומר בכל בוקר (דף ס, ב) "אלקי נשמה שנתת בי טהורה היא, אתה יצרת בי, אתה נפחתה בי... ואתה עתיד ליטלה ממני ולהחזירה בי לעתיד לבוא".

נשמה שנתת בי טהורה היא - נשמת חיים. "ויפח באפיו נשמת חיים"... (בראשית ב, ז). הרמב"ן וביאור הלבוש לריקאנטי שם מסבירים, כי הנופח מנשמתו שלו באפו של אחר, נותן בו חלק מנשמתו, וכן כאן מכיון שהבורא יתברך נפח באפו של האדם, נתן לו כביכול חלק מנשמתו.

האברבנאל מבאר שם בשם הרמב"ן ז"ל מה שכתוב "ויהי האדם לנפש חי". (בראשית שם), **נפש** חיה - שתהיה חיה תמיד, נצחית, בלי מיתה, לא נפסדת.

יצירת האדם

"אכן רוח - היא באנוש, ונשמת ש-די תבינם" (איוב לב, ח). במצודת דוד (שם) כתוב: ואכן, כבר בפסוק הראשון בתורה העוסק ביצירת האדם הראשון, בא לידי ביטוי ייחודה של הנשמה ומעלתה. ויצר ה' אלוקים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חי' (בראשית ב, ז). גופו של האדם, יצירתו החומרית באה עפר מן האדמה, אבל נשמתו - רוחו, נופחה באדם על ידי הבורא לאחר יצירת הגוף. הנשמה האלוקית נופחה בגוף האדם לאחר שכבר הי' קיים הגוף בשלמותו, הנשמה באה מן החוץ, היא יחידה עצמאית נפרדת. וכאשר מגיע זמנו של האדם להיפרד מהעולם הזה, חוזרים שתי היצירות הגוף והנפש למקורם, וכפי שכתב החכם מכל אדם (קהלת יב, ז), "וישב העפר על הארץ כשהי', והרוח תשוב אל האלוקים אשר נתנה". הגוף - שהוא מעפר, כי תחילת יצירת האדם הראשון הי' מן העפר, ישוב אז אל הארץ להתהפך להיות עפר כמו שהי' בתחילת היצירה, והרוח - נשמת האדם תשוב אל המקור אשר ממנה נחצבה, אל האלוקים אשר נתנה לו בעת הלידה, עד כאן.

הנפש של האדם הוא מן השמים - שאר בעלי החיים נפשם וגופם מן הארץ

בספרי על פרשת האזינו (פיסקא שו) וזה לשונו: "שותפות זו מיוחדת לאדם בלבד, שנפשו מן השמים, אך שאר בעלי החיים נפשם וגופם מן הארץ".

העולם הזה - הוא בית מלון קטן של האדם, אבל העולם הבא הוא הבית האמיתי של האדם (מועד קטן ט, ב)

העולם הזה שהינו עולם חולף, עולם זמני של זמן קטן של כמה שנים, הוא הפרוזודור לטרקלין, כדברי המשנה - "העולם

מהפך: בכל תרומה שאתם תורמים לצדקה אינכם יודעים להיכן מופנים המשאבים הכספיים, אם הכסף הולך נטו לצדקה. במפעל הזוהר העולמי אתם תורמים ויודעים במאה אחוז נטו שכספכם מנוצל למטרה, כי אתם תורמים ישירות לבית הדפוס. ברשותינו דפי אידרא, זוהר, עלונים, וספרים מוכנים לדפוס, הרתמו ותרמו בעין יפה, לפרטים: 0527-651911 - ישנה אפשרות לרשום על העלון "לעילוי נשמת" או "לזכות התורם" וכדומה.